

CIRKO BARNA

Gyuris Gergely: Azóta is fut

(vágy, hogy kancafarú hip-hop táncosnők legyünk)

2003

Elképzelte, ahogy hazaérkezve összeszedi a használt poharakat, elmosogat, kiválogatja a szennyest, a többi ruhát a helyére teszi... talán még a virágokat is kedve támad meglocsolni... igen, rájuk fér egy kis törődés. Leveszi sorra a ruhadarabjait, az ing és a trikó közé mondjuk beiktatva a könyvek elpakolását, a nadrágja után még elvégez egy utolsó bónusz serte-pertét (néhány villanykörte kicserélése nagyon is időszerű), hogy amire ki lesz hegyezve az ő levetkőzése, a harisnya viseletéből fakadó gerjedelme, az időhúzás révén még inkább kihangsúlyozódjék. A ráérős lemeztelenedés garanciával szolgált a viseletében bujkáló perverzítés (e szót elgondolván elmosolyodott) normalizálására. Elsősorban időre volt szüksége ahhoz, hogy a harisnyát ne keverje össze a tudata (mely olykor-olykor igazán nekilódult, hogy alig bírta leállítani) valami ostoba meleg-identitással, vagy egy transzveszti karrier első állomásával. Ahogy végre megszabadult a nadrágjától, máris enyhe pánikkal igyekezett elnyomni merevedését, hiszen még nagyon nem volt biztos abban, hogy a következő pillanatban nem szottyán kedve más férfiak – netán a barátai! – nemi szervét közelebről szemrevételezni, ne adj isten becummantani és jól leszopni. Ágyékához kapott, azzal a kifejezett célzattal, hogy valami módon rendreutasítja szégyentelenül begözölt farkát, ám ebből hovatovább ingerkedő nyúlkozás, dörzsölés, alapos megmarkolás lett. Hamar észhez térítette magát. Hogyan is lenne elgondolható egy mondhatni kamaszidőkből visszamaradt, kielégítetlen, az örökifjúságot idéző elasztikusság utáni kíváncsiság az ellenkező nem locska-pocska életmódját titokban dicsőítő és mérceként állító hajlam melegágyaként? Nem beszélve a menthetetlen bebuzulásról... Nem, nem, a kettő között ég és föld... ég és föld... habár ég és föld horizontja a szemhatáron összeér, érintkezik... Abban viszont nem kételkedett, hogy szem és szemhatár között áthidalhatatlan és örök a távolság. Nincs tehát félnivalója, de azért csak... óvatosan.

– Hamis a baba vagy hamis a baba? – cuppantott gunyoros játékosággal egészalakos tükörképének, aki már ott billegett a kérdéses női alsóneműben. – Netán... a baba: hamis?

Kacsintott egy hamiskásat pózba meredt mására, aki összeszorított térdét megrogyasztotta, a fenekét kinyomta, és miközben a derekát is kiegyenesítette, csókot lehelt a tükör innenső oldalán álló alaknak.

– Úú, húúú, hűűű! Hűha, hú, hú, milyen meleg van idebenn! – sóhajtotta a Marylin-imitátornak felcsapott más, kacéran homloka nemlétező verejtékgyöngyeit terelgetve. Amire válaszként innen rögtön felcsapott az önironikus kacagás:

– Ha, haha, ah, haha, haha!

Még magára is mutatott az ujjával, kérkedve megbökte a mellkasát, hogy lám, lám, a

dévaj Marylin, ámbátor őt aztán nem rázza át, de aztán megzavarodott, mintha nem ő mutatott volna magára, hanem valaki más, pedig csak ő állt a tükör előtt, senki más, és zavarában most a tükörképére mutatott ugyanazzal az ujjával, és kétségtelenül ő volt az alanya ennek a mutatásnak, de mintha valaki másra... valaki egészen másra mutatott volna. Ettől viszont az az érzése támadt, hogy az imént afféle párbeszéd vagy mi a csuda zajlott le; egy párbeszédkezdemény legalábbis.

Megfenyegette az ujjával, ezúttal a tükröt, szántsándékkal, mint egy tárgyat, és nem pedig magát vagy a tükörképét, hogy még véletlenül se csaphassa be semmi az érzékelését, ám nem bírta ki, és valahogy mégiscsak a tükörre tekintett, jobban mondva, valami kimondhatatlan dolog miatt oda kényszerült pillantani, ám lehet, ez csupán egy szobában köröző légy volt, aminek a mozgása a tükörben magára vonta a tekintetét. Meghűlt a vér az ereiben. A fenyegető ujjá némiképp „lecsúszott” a tükrőről, és nem a tárgyat, hanem tükröződő tartalmait fenyegette. Magát fenyegeti? A tükörképét? Már miért is volna leválasztható a tükörképe róla? Pontosabban... miért ne kellene leválasztani a tükörképet róla? Hiszen ha nem vállal vele közösséget... a tükörképének ehhez semmi köze. Az is lehet, persze, mivelhogy mindennek megvan a magyarázata, hogy csupán a legyet fenyegette meg az ujjával, amúgy ösztönösen, hogy legyen értelme... önmagában a tükröt fenyegetni nem szokás... hogy is mondjam csak... nem éppen ildomos. Viszont egy fránya, idegesítő legyet...! Fránya légy, zümmögő, buta legyecske... csak hát ő úgy emlékszik, hogy nem túl ildomos módon, de ő igenis a tükröt kívánta megfenyegetni, hogy ne szórakozna vele, semmi komoly, csak úgy, játszásiból, de ha még egyszer megtéveszti, vagy csupán a gyanú merül fel benne, hogy a tükör az ő megtévesztésére tervez bármit, hát egy kalapáccsal elintézi... összetöri, bizony... aztán, tessék, az ujjá mégsem a tükörre, hanem a legyecskére mutat. Hát még a tükröződő ujj! Mert az is a légyre mutat, igaz, a tükröződő légyre, csakhogy ez is, meg amaz is... ebben persze nem lehet biztos... mintha nem is a fény visszaverődései lennének, szolgálai és analóg másolatai az ő világának, hanem... refrénjei? Refrénjei, igen?! Afféle visszhang. Az a kényelmetlen, de felettébb határozott érzés motoszkált benne, hogy ráadásul ez a visszhang... hát... lemarad. Lemarad, vagy éppenséggel megelőzi az ő hangját, mármint az ő valós hangjára utaló mimika, ajakmozgás marad le vagy előzi meg őt, noha nem hinné, hogy a szobájába fekete lyuk költözött volna. Elhatározta, hogy próbát tesz:

– Kés. Villa. Olló – mondta.

– Kés. Villa. Olló – tátogta a tükörkép egyidejűleg.

– Nem gye-rek ke-zé-be... – folytatta tagoltan, de hirtelen megállt.

– ... való. – fejezte be a tátogást a tükörkép, majd mintha rajtakapták volna, a szája elé kapta a kezét.

A tükrőtől elfordulva arra a következtetésre jutott, hogy ami történt, az kizárólag aképp történhetett, mint a tükrőről a légyre váltó ujjá, vagy a párbeszéd a tükörképével: azaz sehogy.

– Sehogy, a kurva életbe – mormolta, és félt visszanézni a tükörképére, mert hátha nem is az ő jól ismert alakja bukkan fel. Különben nagyon is lehet, hogy csupán tükör függvénye, hogy milyen képet kapunk magunkról... lehet, hogy valójában minden tükör másképp

tükröz... hogy ahány tükör, annyi kép... miért is ne... elvégre is ahány ember, annyi megvalósulás a külsőségekben és szokásokban, az egyik hosszú égimeszelő, a másik meg hormonzavaros zsirfej, az egyik szőke és fekete a bőre, a másik meg stöpszli kapafogú és éppenséggel utálja a spenótot... miért éppen a tükrök legyenek egyformák? Mint ahogy nem is egyformák, természetesen, de akkor egy adott tárgyat vagy embert miért tükrözzön ugyanúgy vissza az összes tükör? Vagy egy tükör miért mutassa mindig ugyanazt, például annak az embernek az unalomig ismert, ébredés utáni gyűrött arcát? Ki írja ezt elő? Ki a végső garancia?! Mindahány, amelyik létezik, adjon vissza csak egy képet, holott lehetőség nyílik többre: mindig különbözőt mutatni?!

Így morfondírozott, mígnem végre rájött, hogy ha már abban a szerencsében részesülhet, hogy egy ilyen különleges tükör birtokában van, arra illik büszkének lenni; ez afféle kiváltság; az emberek többsége abban a téves tudatban éli le az életét, hogy egy tükör mindig azt mutatja, amit elé raknak, holott az az igazság, kell, hogy legyen néhány – habár az is lehet, több tucat, több száz –, ami igenis akaratosan azt és úgy tükrözi, ahogy épp tükör-identitásának és pillanatnyi hangulatának (szeszélyének?) megfelel. Szóval most büszke lehet magára és a birtokában lévő tükre, félelemre pedig semmi ok. Újra kiperdült a tükör elé, és bár az csalódására pillanatnyilag nem produkálta magát, örömeiben megpaskolta a harisnyában egészen meggömbölyödött hátsóját.

– Hejhó, Pejkió! – rikoltott hozzá, és újra megpaskolta a fenekét. Úgy tűnt, ez a harisny-ügy kedvére való volt a tükörnek, mert ahogy harmadjára is végighúzott magán, nem tudta eldönteni hirtelenjében, hogy vajon ő, vagy – ugyan csak pár tizedmásodperccel korábban, de – tükröképe kezdte-e a paskolgatást. Sőt, egyszeriben az a lehetőség sem tűnt kizártnak, hogy igazából a tükrökép paskolgatja, mintegy kancsátja az ő fenekét. Vagy épp ellenkezőleg, fordítva?

Megfordult. A paskolgatástól megtáltosodott farpofái először csak meg-megremegtek az addig sosem volt lehetőség – a kanca – ígéretétől, majd felvillanyozódva szinte már megugrottak. Mindezt tükröképe szemével látta, akinek a pillantása szinte végigperzselt a hátát.

– Hejhó, Pejkió, hajrá, Pejkió!

A farpofák kettősfogatát vágatára fogta a gazdája: – Hejhó, hajrá, ereszd meg!

Az égőszemű túlnani meg csak perzselt a hátát, nyakszirttól a farokcsontig, végig a gerinc vaskos (de titkos lankákat is rejtő) íve mentén, körbenyaldosva a lapockák dombjainak vidékét, és nem kímélte a derék látszólag érdektelen meredélyét sem. A vállak őrtüze gyilkosan magasra csapott, elúszva minden további öniróniát (ez már korántsem volt játék), míg a csípő hátsószágában parázsló tarlótüzeket izzított egyre. A farpofák, miként ha ménesben, úgy robogtak széleseben, lóhalálában. Úgy festett, lovas is kerül csakhamar, a tüzek pazarló ura.

– Hejhó!

Ráhúzott a kancafarra, amennyire erejéből tellett, és az, hacsak lehet, még inkább meglódult, nekifeszült... De már látszott, hogy fogytán a szufla, s ez az utolsó neki-rugaszkodás valójában arra való, hogy minél hamarabb kifulladásra vágta ügetésre, az ügetést galoppra, a galoppot sétára, a sétát lépésre fogja, s aztán megálljon, még remegő izmokkal, hogy lovasa kezelésbe vegye, gondját viselje. Úgy is lett: a vágta ügetésre, az

ügetést galoppra, a galoppot sétára, a sétát lépésre vette apránként, aztán jött az átszellemlélt cirógatás, simizés, karmolászás.

A felhevített, lassan hűlő hát engedelmesen hullámozott, egy-egy érzékenyebb pontot ért karmolás után megrázkódva. A tükörkép hevesen megemelte a fenekét, amitől majdhogynem előrebukott, de a széles medencecsontokba kapaszkodva a másik megtartotta. Egy percre így álltak, mindjobban reszketve az erőfeszítéstől. Mire a szemhéja megremegett, egészen új világra nyílt a szeme, ahol ő volt az Egyik, míg a tükörképe egyszerűen a Másik. Meglepetten behajlította a lábujjait. Kiengedte, behajlította. Kiengedte, behajlította, kiengedte, behajlította, kiengedte, behajlította. Próbált az előállt helyzettel megbarátkozni, miszerint ő lenne az Egyik, a másik meg, az ott a háta mögött, aki megtaszította, majd elkapta, a Másik, de rögvest kérdések árasztották el az elméjét: ki ez a Másik, mit akar, honnan jött és miért; egyáltalán: *hogyhogy* Másik? És *hogyhogy*: Egyik? Az Egyik a... Másik függvényében? A Másik az Egyik vonatkozásában? Nyugtalanító kérdések, nemhiába, hogy az Egyik nyomban meg is akart fordulni, hogy tisztázza ezt a Másikkal, de az együtt forgott vele, mintha hozzá nőtt volna. A köldökig érő harisnyán keresztül érezte, hogy nyirkos a medencéjébe csimpaszkodó kéz, szinte vizes. Nekifeszítette lábujjait a padlónak, megemelkedett. Előredőlt, nekifeszült, szabadulni akart, nem akart már elkancásított hím lenni, meggondolta magát, de a Másik ujjai túlságosan beágyazódtak a medence melletti puha részekbe, nem engedték. Megrettent. A félelem a torkában kezdődött, valahol a fogai mögött, aztán úgy haladt egyre lejjebb, pontosan a hólyagját megcélozva. Egész testsúlyával előredőlt, szemei enyhén kigúvadtak. Már csak szabadulni szeretett volna, arra nem gondolt, hogy még a szobából is ki kell jutnia, és nyilván a Másik nem hagyja egykönnyen futni; egyelőre azonban megelégedett volna a kampóként a húsába mélyedő ujjak lerázásával és a maga ragasztotta kancafar kihajításával.

– A picsába velük! – nyögte. – Én férfi vagyok!

Ez így kellett, hogy legyen. A kampók beleakaszkodva a húsába, horgas, acél horogként tépik, roncsolják a húsát... bizonyos szétmarcangoltatja magát a férfiúság oltárán, férfiként kimúlva csúnya, véres és férfias halált hal, mint oly sok férfi a harctéren, hősi felfedezőútjainkon vagy maszkulin munkájuk, hivatásuk közepette. Elhomályosuló tekintettel lenézett, meddig tart még kinszenvedése, mikor éri el a szervezete a visszafordíthatatlan szintű károsodást, amely a megváltó, férfias exitus-hoz vezet. Húscsapatok, csontforgácsok és sugárban spriccoló vér helyett azonban bőrnek lila és bíbor színekben játszó látványa fogadta, a Másik ujjainál fehér csikokkal. Egy pillanatig abban reménykedett, csupán agya nem képes feldolgozni a sokkot, és azért találja így a feltrancsírozását, hogy megóvja a végső pániktól, amikor már úgyis minden hiába. De nem. Úgy nézett ki, férfias apoteózis a világból való kivonulásakor csak hiú ábránd... mert csakugyan, hogy pillant majd másnap a kéken-zöldben pompázó medencéjére, hogyan tekint majd saját magára? Mint akit *megszorongattak* egy kapualjban, vagy egyéb, még rosszabb helyen, amitől borzad az intelligencia, de titkon megdobban a szív? Bizony, nem másként, mint akit *alaposan megszorongattak* egy macskahügytől bűzlő kapualjban. Egy kéz ragadta meg a nyakánál fogva. Hát persze, hogy a Másik!

– A férfi én vagyok! – jelentette be az.

Mit tehetett volna az Egyik? Érvényes nem nélkül hányni-vetni kezdte magát, és így, Egyikként, de főleg a Másik ellenében hánykolódott, míg nem a Másik attól való félelmében, netán még magában tesz kárt, megrázta a testet, míg nem minden komoly ellenérzést ki nem rázott belőle. Hiszen a Másiknak pontosan körvonalazható tervei voltak az Egyikkel, érthető, hogy a látszatnak szóló nyögdecseles inkább megfelelt célkitűzésének, mint a parttalan vinnyogás. Ahogy az esztelen rángatózás a vonaglason keresztül rázkódássá szelídült, a Másik óvatosan feljebb csúsztatta a tenyerét a felügyelete alá vont test tarkóján; a hajhagymáig lehatoló inger enyhe, de visszafoghatatlan remegést váltott ki. A tenyér elidőzött az öreglik felett, majd haladt tovább a feje búbjáig, útját csatakos hajtincsek bókálása kísérte. A forgó környéki fejbőrt alaposan átmasszírozta, mielőtt megragadta volna az Egyik üstökét. Lassan hátrafesztette a fejet, miközben a másik kezével kitámasztott a vállaknál. A Másik örömmel nyugtázta, hogy végre elérkezett az ő ideje. Mindkét kezét a domborodó mellkasra csúsztatta, majd finoman belemarkolt az izmokba, amelyeken még érződött a hajdani sportélet, bár az újabbkori tétlenség is. Könnyedén hatolt a hónaljhoz közeli nagy harántizmok alá hüvelykjeivel, s noha nem kívánt igazi fájdalmat okozni, azért úgy gondolta, nem árt jelezni annak eshetőségét. Örült, hogy viszonylag gyorsan sikerült az előállt helyzetet a maga javára fordítania, de annak még inkább, hogy az Egyik feje nem csuklott le, mint valamely bábé, ezzel is jelezve mintegy, hogy kész a továbbiakban – ha nem is önszántából – együttműködni a Másikkal. Jutalomképp ujjaival körözni kezdett a mellbimbók udvara körül, egész finoman, szinte csak súrolva a bőr felszínét, majd néha váratlanul megcsipkedte a mellbimbókat, hol erősebben, hol lanyhábban szorítva hüvelyk- és mutatóujja közé a csakhamar kipiruló dudorokat.

Való igaz, a Másik hallatlan előnyre tett szert azzal, hogy az Egyik leragadt az előállt helyzet előzményeinek az értékelésénél, képtelen lévén feldolgozni, hogy felállásuk semmiféle írott vagy íratlan törvényszerűségnek, képletnek, sémának vagy szokásnak nem felel meg. Ahogy azonban semmi nem tart örökké, úgy az Egyik apátiájának is vége kellett, hogy szakadjon, méghozzá a kotnyeles légy által, amely rendíthetetlenül ott körözött a szobában, és hirtelen kipécézve a Másik kisujjának a legfelső percét, leszállt rá. A Másik, mivelhogy nem szenvedhette a kotnyeles legyeket, egy mozdulattal elhajtotta, egyúttal lökést adva az Egyiknek, aki történetesen felfigyelt a mozdulatra. Pont azáltal, hogy rájött, maga sem cselekedett volna másképp, megszületett benne a felismerés, hogy a Másik ugyanolyan egzisztencia, akárcsak ő, következésképp... következésképp az Egyik (azaz ő) cseppet sem alantasabb a Másiknál (azaz a másiknál). A legyecskébe kapaszkodva fonta tovább következtetéseiének hálóját, és amikor a csakugyan kotnyeles légy ezúttal az ő fénylő orra hegyét célozta meg, szájának egy észrevétlen, az esetlenség álcájába bújó rándulásával (amit még Sylvester Stallonétól lesett el) elkapta a legyet, és habozás nélkül lenyelte. Lenyűgözte a minden előkészítés nélküli esemény, hogy így, nem túl rózsás pozíciójában is, minden erőfeszítés nélkül cselekszik, és csupán pillanatnyi megérzéseire tekintettel, az improvizáció hívó szavára hallgatva hajtotta végre a légy eltüntetését. Habár azt megértette, hogy az eset nem volt híján minden előzménynek (és itt a Másik elővigyázatlan mozdulatára gondolt, amivel a legyet igyekezett elhessenten), azzal is tisztában volt, hogy bármennyire is mellékesnek tűnt e mozzanat, a légy bizonyos fontossággal bírt a Másik

számára. Egész pontosan az ruházta fel ezzel a tulajdonsággal, hogy *nem* volt fontos... ám a hessegetéssel a Másik óvatlanul belekeverte kettejük kialakult és rögzített viszonyába, így hát bizonyos jelentőséggel ruházta fel. Ezért aztán, ahelyett, hogy szolgálai lemásolta volna a Másik hessegető karlendítését, az Egyik, mondhatni semmibe véve a léggel kapcsolatos sztereotípiákat, bekapta a legyet, és ismét megteremtette az önálló cselekvés jogalapját. Az Egyiknek úgy tűnt, ha nem is rögtön, de idővel ismét kézbe veheti a kezdeményezés gyeplőjét. Míg azonban ez bekövetkezik, fel kell térképeznie a Másikat, ízekre kell szednie, rá kell jönnie, hogy mi a titka, mert egy elhamarkodott lépéssel mindent elronthat. Kétségtelen például, hogy a Másik nem a muszkliai révén tartja őt sakkban. Mivel a fizikai erő tényezőjét kizárhatja, hatalmának kiléte csupán más dimenziókban gondolkodva tárulhat fel. Minthogy az elejétől fogva úgy kacskaringóznak az események, de az is lehet, csupán történések, hogy más szóba se jöhet, minden bizonnyal... minden bizonnyal egyfajta *delej*, vagy ha úgy tetszik, éppenséggel a *delej* a ludas. Kizárólag a *delej*, hát persze. A nyikhaj túlnani! Most majd jól elkapja a grabancát, akár a Másik az ő üstökét! Habár ötlete még nem volt, úgy képzelte, ezen az úton haladva eljut a szabadulást hozó megoldásig.

Kezdetként mindjárt felsóhajtott, és ez nem kizárólag a remény reményében szakadt fel a tüdejéből: meg kellett adnia, a Másik értette a teste intim működését. Megosztva babrált a mellkasán és siklatta a másik kezét a harisnyanadrág elasztizálta fenekére, ami, mintha nem is az imént született volna meg benne a cselvetés szándéka, áruló módon domborodott és gömbölyödött, ó, a beste ruganyos segge! Nem könnyen, de lemondott a kancafaránál megrekedt tomporáról. Tudta, áldozathozatal nélkül nincs győzelem, rebellis farpofáit ráér a veszély elmúltával is megregulázni, noha a csalódását nehezen leplezte. Azzal bízta magát, hogy most az opportunista testrészt megfelelő szeparációjára kell figyelnie, hogy a fene vész – a kanca utáni rajongás – ne harapózzon el. Ugyanebből a megfontolásból a Másik harisnya alá küsző keze nyomán megrázkódott, és amint a kéz ellentmondást nem tűrően a comb közé furakodott hátulról, felnyögött. (Noha cselből, de Atyám! még ritkás seggszörzete is égne-földnek mered.) Ezzel egy időben a Másik baljával a köldöke körül kezdett matatni, majd pillanatnyi szünet után, ami épp ahhoz volt elég, hogy meggyőződjön, a lázadás csírája még sértetlen, a Másik pontos időzítéssel egyszerre ragadta meg előlről a farkát és hátulról a golyóit. Amitől a legjobban tartott, bekövetkezett: mielőtt még nekiláthatott volna kidolgozni az ellencsapást, a Másik alapjaiban számolta fel erre irányuló kezdeményét. A Másik elkapta a tökét. Ó, ó: a Másik elkapta a tökeit!

A Másik nem sietett. Azt szerette, ha a dolgok, események kibomlanak a mostanában olyannyira elterjedt cash & carry-féle ismeretelmélet csomagolásából; és ugyan ki is kérdejezné meg, hogy az életben elfoglalt pozíció akkor tartható meg hosszú távon, ha kellő figyelmet szentelünk a minket körbevevő, kavargó létezés olyan apróságaira, mint akár egy kavics. Persze a Másik nem hitt abban, hogy egy kavics repedéseiben feltárulhat a világ-mindenség, de hitt abban, hogy a kavics a maga repedéseivel elhelyezhető az univerzumban. Most is elámult, hogy összetett működése, bonyolult anatómiája ellenére milyen egyértelmű tud lenni egy fasz. Vajon a nők számára is eképp – egyértelműségében – jelenik meg? Vagy még inkább: egy képernyőn feltűnő hímtag mondjuk miért hitelesebb, mint a nő élvezetére fókuszáló beállítások bármelyike? Az arcarecskózás hipnotizáló sémája eltüntet

a nő arcát; nem egyetlen nőét, akinek az arcán szelíden csordogál a geci, hanem az összes nő arcát: arcuk az arcarecskó megingathatatlan helye lesz. Habár, és erről sem szabad megfélekezni, ez fordítva ugyanúgy igaz lehet. Az arc átírása valamiképp a hímtagra, igen, igen, a faszra is kihat; mint ami egyértelműségében tovább konkretizálódik, míg végül egy frásvessző esszenciális funkcióját nyeri el. Csakhogy, vallotta be magának, csakhogy! Soha semmi jele annak, hogy az első és alapvető átíráson túl bárki akarna kezdeni valamit ezzel a korlátlan lehetőségekkel kecsegtető újdonsággal, az arc marad a jótékonyan idiotisztikus tabula rasa állapotában, a vessző pedig... nos hát a vessző, kifogyván a tintából, elveszti minden további szerepét.

Magabízó élvezettel húzta végig a kezét a pulzáló pénisz tövétől a makkig. Anélkül, hogy egyszer is mustrát tarthatott volna szerzeménye fölött, pusztán tapintásból meg tudta mondani, hogy valóságos díszpéldány került a markába, nem is annyira a méret, hanem az arányosság szempontjából. A felbuzgó nyálat, ami a szájában összefutott, alig tudta lenyelni. Legszívesebben rögvest maga felé fordította volna, és másodpercnyi késedelem nélkül benyeli, ha nem tisztázza magában még jóval korábban, hogy stratégiaileg – már ami kettenük ügyét illeti az Egyikkel – ezzel túl hamar fedné fel a kártyáit, és mohóságában talán egész viszonyukat kockáztatná; bármiféle viszonyulást egyáltalán. Türelem, intette magát, s egyelőre a farpofák masszírozásával terelte a helyes mederbe izgatottságát. Kéjes mormolás emlékeztette odafentről, hogy nem köti a kezét semmi, lesz ideje mindenre. Ettől fellillanyozódott. Egy mozdulattal félig lerántotta a harisnyanadrágot az alsóval együtt, és egészséges, fehér ragadózófogaival többször belemart a húsba, amitől az egész test – újfent – megrázkódott. Aztán elsimította a harapásnyomokat, szétördörsölte a felszíni mélyedéseket, és szinte bocsánatkérően megpaskolta a kanca-kultuszában beteljesedő feneket. Szépen legörgette a nájlont, többé már nem volt rá szükség. Viselője engedelmesen kilépett belőle, erősen spicce szorítva a lábfejét. A Másik kicsit drukkolt, hogy miféle altáji állapotok várják, de tökéletesen elégedett lehetett, mert habár egyelőre csak tapintással ellenőrizte, de az ágyékszőrzet szépen, gondosan meg volt nyírva, és amikor előredöntötte az Egyiket, a másik oldalon is mindent rendben talált. Ki nem állhatta a burjánzó, durva seggszőröket, a nemritkán szarcsimbókokat rejtő őseMBERI szörpamacsot. Most azonban bátran feszíthette szét, emelhetette meg a fenék félgömbjeit, amely makulátlan ánuszt rejtett. Megkönnyebbülésében össze-vissza csókolt a hátsóját, majd néhány pillanattal később már céltudatosan merítette meg benne a nyelvét. Elsőként egyetlen, a gátizomtól a farokcsontig tartó öles nyalással mintegy kijelölte virgonc nyelve territóriumát, majd kevésbé heves, ámde határozott nyelvcsapásokkal nyalni kezdett. Körbenyalogatta a recés felszínt, amely ebből a nézőpontból úgy hatott, mint egy összecsiszított ajakpáros. A Másik nem is igen habozott, hanem alaposan becsókolt, hol szívva, hol a nyelvét használva csak. Végül nem bírta tovább:

– Fordulj meg! – zihálta.

Végre szemtől-szembe került az ágyékkal; látómezejét egészen betöltötte az erekkel körbefont izom felkiáltójele. Lágyan a nyelvére vette a heréket, amik szinte maguktól becsusszantak feszes bőrsztyütyűjükben a szájába. Eközben a még nyálától csatakos ánusza helyezte egyik ujját, és finoman felügyeskedte a szűk járaton, apránként araszolva, míg az

ujja háromnegyed részéig el nem tűnt. Aztán, utolsó érvként bekapta a faszt, s hatalmas iramot diktálva szopni kezdett. Saját delejétől megittasodva szopott, úgy szopott, mint egy gép, és talán még annál is jobban. A delej, a mindenható! Az isteni segg, ő igen, maga hordozta a delejt – birtokosa még csak nem is sejtethette, hogy a harisnyával hergelve egészen elkancásítja, és így – bár gondosan elhatárolva többi testrészétől – az árulás szikráját maga csiholja a maga kárára. Mindezt a ruganyosító, egyre gömbölyítő harisnya utáni vonzalmának köszönhetően! A Másik, ha kívülről látja magát, sátáni mosolyra húzódnak az ajkai és buzdító szavakat suttog maga magának; igaz, ami igaz, úgy tűnt, a Másik diadala percekben belül beteljesedik a kancáról álmódó, a kancafart tömjénező tomporral való lepaktálás révén.

Szopott tehát, úgy, de úgy szopott... úgy szopott a Másik, hogy arra nincs szó, ami kifejezné valójában, hogy hogyan szopott! Elementárisan szopott! Olyan ellenállhatatlanul szopott, hogy senki ellent nem tudott volna állni, még ő, a Másik sem. Művészi tökélyrel szopott! Ha Michelangelo látja, bizonyosan leborul, és térden állva rimánkodik, hogy megmintázhassa a *Szopás* szobrát! Gigantikusan szopott, vagy ha úgy tetszik, hát istenien szopott! És szopása egyre tökéletesedett a végkifejlet közeledtével! Észre sem vette, hogy akit szop, sátáni mosolyra húzza az ajkait, és afféle sutyorgásba, biztató suttogásba fog:

– Gyerünk, szopjál, szopikálj, szopj, ha mondom! Úgy, úgy, szopjál csak, szopj, te állat! Szopván szopjál, szopósra az ajkakat! Szopjál, mert bizony mondom, utoljára szopsz a mai szent napon. Ez az, csak bátran, ne kíméld magad: és majd meglátjuk, *ki* szopja meg a végén! – suttogta a Másik fejbübjének az Egyik, minden egyes mondatnak csípője előrelendítésével adva hangsúlyt. Mert bár a Másik mostanra isteni régiókba emelkedett, az Egyik ügyesen kihasználva a bekapott légy taktikai tanulságait, tervet kovácsolt. Az ánuszt fúró nyelv, úgy hitte, betetőzi segge provinciális ribillióját, kiteljesíti bukását és végzetét. Azonban ahogy a Másik ideiglenesen átpártolt, és az ágyéket vette kezelésébe, a segg megsértődött és meg is ijedt, hiszen a kancának így már semmi értelme... a *félkanca* értelmét veszíti, hát még ha az ösztönző elem, a harisnya is lekerül róla. (Valójában hajlamos volt az apróságokról elfeledkezni, példának okáért a Másik ujjáról, ami még mindig ott motoszkált az ánuszbán; ez a szelektív memória tényállását kimerítő mozzanat nagyon is jól mutatja, hogy milyen fenyegetést jelentett az Egyik számára a tulajdon segge. Jó vigyázni az ilyen köpönyegforgató, az érdekeiért és élvezetiért még a tulajdon anyját is kilóra eladó seggrel!) A rebellis segg jelleméből kiindulva nagyon is érthető, hogy újra felajánlotta szolgálatait eredeti gazdájának, miután kicsikart belőle egy ígéretet a kanca másik felének a megszerzésére, de legalábbis a harisnya újbóli felöltésére.

Amint tehát az Egyik megtudta, hogy a delej tulajdonképpen átkódolt seggében rejlik, feltámadt benne a bizakodás, és borzalmas tervet eszelt ki, amihez az oppurtunista hátsó is hozzájárult, ezt-azt súgva a Másikról. Az Egyik elhatározta, hogy az arcarerecskó logikáját követve átírja a Másik arcát a metafizikailag átlényegült péniszével. Átírja, átírja az arcot, ami az ő vonásait bitorolva elcsábította a seggét és összességében az életére tört.

– Nem lesz kegyelem – mormolta, és újra meg újra meghintáztatta a csípőjét, – nem lesz kegyelem... *senkinek!*

Magában ugyanis egy titkos záradékot csatolt a seggel kötött szerződéshez, egyrészt

bosszúból, hogy testrészének volt képe elhagyni őt, másrészt a megalázottság miatt, hogy egy seggel kénytelen szerződni teste kohéziója érdekében. A szerződés tartalmazta az érintett testrész szigorú megrendszabályozását, valamint egy totális kancátlanító programot. Egyszerűen nem tűrhette segge kevély önállósodását. Mi történik, ha a nyugtalanító példán feluszulva másnap az orra megorrol a szemeire? Ha fülkagylói egyszeriben acsarkodni kezdenek a nagylábujjaira, vagy a bokák a térdkaláccsal összefogva kicsúfolják a hónalját? Nem, nem, a szétesést elkerülendő, tántoríthatatlan szigorral fog fellépni, tekintettel a jövőre.

A Másik eközben továbbra is tökélyrel szopott, egyre tökéletesítve a szopást; gyanútlanul egészen belefeledkezett a nagy-nagy tökélybe. Az Egyik tudta, hogy a Másik nem tudja még – de rövidest! –, hogy a delej, amely fogva tartotta, menthetetlenül szétfoszlott. Ellazította az izmait, és felkészült az elsőprő arcraecskóra.

– Abraka... dabra – mondta még, mielőtt egy végső ki-be-ki csípőmozdulattal elkezdett volna élvezni. – Abrakadabra, abrakadabra!!! – kiáltotta néhányszor lehunytt szemmel, hogy az élvezet – ne feledjük, alighanem a világ *legtökéletesebb* szopásának eredménye! – az utolsó pillanatban nehogy legyűrje, s ezúttal a farka forduljon szembe akaratával. – Abrakadabra! – kiabált, ünnepeve a delej letűntét. – *Abrakadabra* – suttogott, mert a másodpercek óráknak tűntek. Észnél kellett lennie, hiszen a Másik arcának az átírása, a soha nem volt attrakció még csak most következik.

Kinyitotta a szemét, de *jaj... jaj, baj*: az arcon semmi nyoma a *recskónak*. A selyma Másik, nem visszavette a szájába a farkát, az élvező, lövellő farkát?!? A lehetőség felkínálkozott, de ő elszalasztotta. A Másik gúnyosan nézett fel rá.

– Egy csepp nem sok, de annyi sem ment kárba! – és nyelt egyet, hangosan, demoralizálóan. Minden elveszett. Még néhány óra, de legfeljebb egy-két nap, és minden porcikája önállósítja magát, a teste részeire hullik, eredendő kohéziója elkárhozik. Nem lesz más, mint részek, darabkák széthúzó, villongó, egymásra is acsarkodó halmaza... aztán feltehetőleg az sem, részei ki lesznek szolgáltatva a Másik kényének-kedvének, alighanem *virágos* jókedvének. Mi legyen? Feladja? Törődjön bele, hogy már nem ura magának, hogy bűvös abrakadabrája mit sem ért a Másik duplán kifundált delejével szemben? A farka megadóan, félárbócba ereszkedve... irdatlan távolságra a metafizikai pennától... Igen, itt lezárhatja a történetet. Esélye sincsen a Másikkal szemben, már az elején gondolhatta volna. Ekkor azonban áruló segge, épp ő sietett a segítségére, no persze akaratán kívül, csupán mint közvetítő. Tagjai szétesésének legbiztosabb jeleként bélbolyhai nagy hirtelenjében máris gázt képeztek bomló tartalmaiból, amely megindulva az útján, egy puki formájában a napfényre bukkott. A machiavellista Másik kissé riadtan megrezzent.

– Mi ez? – kérdezte, mert bajt szimatolt, komoly veszélyt. A tökély és a mindent elsőprő elementaritás csúcsán az alantas *puki* szöget ütött a fejében. És mivel nem tudta beilleszteni a rendszerébe, elhelyezni a szisztémájában, egyszeriben keringeni kezdett a puki, harsányan, aláaknázva a Másik delejét.

– Mi ez?! – kérdezte, s mert első kérdésével aránytalanul nagy jelentőséget kölcsönzött a pukinak, második kérdése egyenesen egy észrevétlen maradt trójai falóvá növesztette a pukit. Megengedhetetlen volt, mert a Másik már győzött, s nem veszíthet, mikor már

markában a siker. Akár a pimasz légy esetében, a puki megítélése is a téves fontosság-tulajdonításon múltott, csakhogy itt már élesben. A bekapott legyet nem látta (az csak az Egyiket tüzelte fel), de most a puki és a légy alpárisága összeadódott, összeszorződött és meghatványozódott.

– Mi ez?! Mi ez?! *Mi ez?! –* de választ nem kapott a kérdésére. Annál inkább egy újabb pöffenetet az orra alá.

– Állj, állj, most azonnal állj! Állítsd le magad! Tisztázzuk a helyzetet! – fogta könyörgőre, de a tébolyult bélbolyhok megállíthatatlanul termelték a romlás szagos virágait, mindegyre. Egyiket a másik után, a másikat az egyik után.

– Nekem már lóttek. – mondta az Egyik, és újabb szomorú szellentést engedett meg. Aztán sssz, sssz, pruty, és elengedett egy sokadik pukit. – Az életem fábatkát sem ér.

– Mindent megteszek, amit csak akarsz. – mondta utoljára a Másik, de amaz szótlanul pukizott, egymás után eregette *felfoghatatlan* fingjait, amelyek mintha szét akarták volna vetni a régvolt (talán igaz se volt) delej melegágyát, azaz az Egyik seggét. Tru-tru, sssz-sz, pruty, truty, tru-ú-ú-ú, tru-ú-ú-ú, trúúúú, proty. Bármennyire is tökéletesen teljesített aznap a Másik, a bélbolyhok ádáz termelésével nem vehette fel a versenyt. A Másik csakhamar rájött, hogy igenis, vannak az univerzumba nem illő dolgok, amelyek elhelyezhetetlenek, mert megfoghatatlanok; emberi, ép ésszel érthetetlenek. Reménytelen lett volna értelmezni, analizálni, elvégre az értelmezés és az analizálás célja nem lehet más, mint a szintézis. Ami sorsot az Egyiknek szánta, a testrészekig, a részecskékig hatoló analizálást, a vissza nem fordítható bomlasztást, az rajta teljesedett be. A pukikat nem lehetett tovább analizálni, mert maguk is már egy széttartó, széthúzó folyamat végeredményei voltak, *elemi* egységek; de nem is lehetett egy magasabb rendű rendszerbe illeszteni őket, mert önnön létük jogán léteztek. A világ feltáratlan misztikuma, a fing kifogott a magasztos, tökélyig hágó Másikon. Nem is bírta sokáig. Felpattant a padlóról, ahol kínjában addig mit sem törődve a megalázkodással, hentergett. Kírontott a szobából és elmenekült. Így lett az Egyik, megszabadulva a sátáni Másiktól, immáron *Egyetlen*. Miután hónapok elteltével, speciális diétának és sok sportnak köszönhetően összeszedte magát és újra a régi lett, kompromisszumot kötött a seggével, s hálából törölte a titkos záradékot. Sőt, ha a kancát nem is, de felajánlotta a hip-hop táncosnő geometriai *picsáját*, mint ami mindkettőjük közös megelégedésére szolgál, és nem sérti sem az egyik, sem a másik fél érdekeit. A nagyratörő segg rövid hezitálás után belátta, hogy okosabb, ha alább adja igényeit, így aztán már semmi akadály nem volt annak, hogy az Egyetlen chippendale-fiúként nagy karriert fusson be és a társadalom hasznos és megbecsült tagjává váljon. Hogy mi lett a Másikkal? Mivel a hajdani Egyik megszűnt, Másik-léte imígyen okafogyottá vált, élete kisiklott és soha többé nem talált önmagára. Annyi tudható csak, hogy kifutott a házból, ki a városból, túl a város határain, és még ma is fut, megzabolázva a fingtól, fülében örökké visszhangzik a sssz-sz, pruty, a világegyetem rejtélye.